THRILLERS & MORE

FANTASY – FEELGOOD – FILM – HORROR – HISTORISCH – ROMAN – THRILLER – YOUNG- EN NEW ADULT

JAARGANG 1 NUMMER 02 maart 2018

THRILLERS & MORE

- RECENSIES
- INTERVIEWS
- WINACTIES
- COMMUNITY
- NIEUWS
- LEESCLUBS

WINACTIE

Altijd al een vraag willen stellen aan Corine Hartman? Stuur nu je vraag in via info@thrillersandmore.com en maak kans op Een vlaag van waanzin

IN DIT NUMMER:

MEET & GREET & INTERVIEW: DANIEL COLE	1-3
AUTEUR VAN DE MAAND: MAART	4
GELOOFWAARDIGHEID IN BOEKEN: MARISKA OVERMAN	5
OVER FANTASY, SCHRIJVEN EN MUZIEK: MIRANDA PETERS	6-7
MARIETTE LINDSTEIN IS DOL OP KROKETTEN	8-9
OVER MUSE, SCHRIJVEN EN DE DOOD: MARISKA OVERMAN	10
WINACTIES	11

MEET & GREET & INTERVIEW: DANIEL COLE

Plaats: Boekhandel Broese in Utrecht
Datum: 17-02-2018

Een paar weken geleden werd het aangekondigd op Facebook: **Daniel Cole** komt naar Nederland en wel naar boekhandel Broese in Utrecht. Ik was daar zelf al een keer geweest en je kijkt er echt je ogen uit. Een ruime keuze aan boeken. Voor ieder wat wils dus! Maar we kwamen natuurlijk voor Daniel Cole. Manon en ik waren aan de vroege kant (Miriam was helaas nog ziek) en een plekje reserveren was er niet bij, want stoelen waren er niet, dus we keken even lekker rond. Gelukkig werden er uiteindelijk wel stoelen neergezet en precies op tijd kwam Daniel Cole met zijn uitgever aan.

Manon en ik keken elkaar aan: was dit echt Daniel Cole? Hij lijkt zo anders dan op de foto! Iets langer haar en iets minder baard, maar wat een leuke man! Ze namen plaats voor het interview dat Tom Harmsen van uitgeverij Luitingh-Sijthoff afnam.
Daniel Cole vertelde uitgebreid over zijn eerste boek ***Ragdoll***, hoe het gebaseerd is op de film Seven. Hoe ook zijn andere boeken gebaseerd zijn op films. Hij vindt het belangrijk om een vleugje humor te verspreiden in zijn boek. Elke drie bladzijden moet er minstens een glimlach om je mond verschijnen. Zijn derde boek, waar hij nog niet veel over kwijt wil, is gebaseerd op Lethal Weapon.
Het karakter William Falkner is gebaseerd op al zijn helden en anti-helden. En Emily Baxter is gebaseerd op zijn kleine zusje. Als is alles wel iets overdreven in het boek en (zo zegt hij zelf) zijn zusje heeft geen drankprobleem.

Marionet komt in Nederland eerder uit dan in de UK. Daar heet het boek Hangman. Hoewel Daniel Cole, Marionet een betere titel vindt, vond de Engelse uitgever dat het Engelse publiek de betekenis waarschijnlijk niet goed kende. Hij is dan ook blij dat het hier wel Marionet heet. Ook de omslag van het boek hier vindt hij fantastisch.

Op dit moment is hij bezig met een tour. Hij wil alle 30 landen bezoeken waar zijn boeken uitkomen. Nederland is pas 5^{e} in de rij, dus er zijn nog heel wat landen te gaan.
Ook het publiek krijgt nog even de gelegenheid om vragen te stellen, waarna Daniel Cole plaatsneemt achter de tafel om onze boeken te signeren en op de foto te gaan. Manon en ik klampen Tom Harmsen aan en vragen of het misschien mogelijk is om een interview te doen via e-mail op een tijdstip dat het goed uitkomt. Hij gaat even overleggen met persdame Saskia van Leeuwen en komt terug met een verrassend antwoord: hebben we nu geen tijd om na het signeren 15 minuten te interviewen.

Bring on the deo! Paniek in de tent, want nu moeten we binnen 5 minuten de nodige vragen bedenken. Gauw wordt opperhoofd Miriam geraadpleegd en ook de andere teamleden worden aan het denkwerk gezet! Opschieten! Maar het is gelukt! Het werd een ontzettend leuk gesprek met een hele aardige Daniel Cole!

Leontine: *Hartelijk dank dat je dit interview met ons wilde doen. Het was ook een verrassing voor ons aangezien we gehoopt hadden op een interview per e-mail. Dus moesten we een paar vragen voorbereiden in ongeveer 5 minuten!Wij hebben Ragdoll allebei gelezen (hij stond al 9 maanden in de boekenkast voor ik hem las),ik vond hem echt geweldig!*

Daniel: Oh, goed zo, dank je wel.

Leontine*: Ik ben echt verliefd geworden op Emily en eigenlijk ook wel op Wolf.* ***Manon****: Oh ik vond juist Edmunds leuk.*

(Vervolg op pagina 2)

(Vervolg van pagina 1)

Daniel: Omdat hij de underdog is. Het is interessant om te zien dat wie je ook spreekt, iedereen een ander favoriet personage heeft. Meestal een van die drie. Maar het heeft te maken met waar je staat in het leven, moraal gezien, wie je favoriete personage is. Omdat ze allemaal hun grenzen verleggen. Maar het is leuk dat iedereen een ander favoriet personage heeft, ik houd daarvan.

***L:** Je vertelde dat Wolf een combinatie was van jouw helden en anti-helden en dat Emily gebaseerd is op je zusje. Had je ook iemand in gedachten voor Edmunds, want hij doet me denken een beetje denken aan een soort Luther?*

D: Oh dat weet ik eigenlijk niet. Hij is eigenlijk een beetje zoals…..kennen jullie die acteur, ik kan zijn naam niet goed uitspreken, Domhnall Gleeson? Hij speelde in The Revenant. Zo zie ik Edmunds voor me, een beetje jonger, hij is de underdog. Hij is de enige die weet wat er gebeurt en alles samenbrengt, maar niemand luistert naar hem. Ik heb nooit naar hem gekeken als een Luther, maar dat is interessant. Het is leuk om te zien hoe iedereen een ander beeld van de personages heeft. Jullie Baxter is anders dan de mijne.

***L:** Wie is jouw favoriet in Ragdoll?*
***M:** Wie vind je het leukst als je aan het schrijven bent?*

D: Weet je wat het is? Ik verander heel vaak van perspectief en ik volg wie er op dat moment het vermakelijkst is, wat me een hoop vrijheid geeft om te wisselen naar een onverwacht iemand. Een beetje zoals bij **Ragdoll** waar werd begonnen met een bloederig jurylid. Het was een interessante manier om Wolf te introduceren bij de lezers. Vanuit iemand anders' perspectief die hem een beetje als een monster zag.

Mijn favoriet neigt diegene te zijn waarover ik op dat moment schrijf omdat ik ze al zo lang volg om die reden. Dat zij het meest interessant zijn. Ik heb natuurlijk een zwak voor Baxter omdat zij het hoofdpersonage is denk ik. Alhoewel Ragdoll het verhaal van Wolf was, werden er aan haar bijna net zoveel pagina's besteed. En het ging vooral over welk effect Wolf's handelingen op haar hadden, wat de impact was op hun relatie. En eigenlijk is dat in **Marionet** net zo. Ze is de constante factor in deze boeken, dus als ik moet kiezen, kies ik Baxter, maar ik houd van hun allemaal, echt waar. Het klinkt misschien gek, maar ze voelen als vrienden die interessant zijn om te bezoeken en ik volg hen naar huis en zie hun privéleven en het kleine beetje sociale leven dat ze hebben. Ze proberen een normaal leven te hebben naast alle gekke, vreemde dingen die in de boeken gebeuren.

***L:** Waarom ben je thrillers gaan schrijven en niet een ander genre?*

D: Ik weet niet precies waarom. Toen ik mijn tv-series schreef, waren er een paar misdaadthrillers, komedies en science fiction. Ik had een idee voor Ragdoll in gedachten en dat bleef hangen toen ik het nog als een tv-serie schreef. Het idee van die lijst en dat men wanhopig erachter probeert te komen van wie de verschillende ledematen zijn. Het is nooit uit mijn gedachten verdwenen nadat ik het geschreven had. Het ging al naar de BBC, ze zeiden dat het veel potentie had, maar in het eindstadium zeiden ze alsnog nee. Het was frustrerend om dat te horen terwijl ik al op een kwart van het verhaal was. Dus wilde ik het afmaken, omdat ik niet kon stoppen met schrijven. Ik hield van de personages en ik wilde zelf weten hoe het afliep.

***L:** Wie is Daniel Cole in drie woorden?*

D: Ik heb die vraag nooit gehad, dat is een moeilijke! Ik weet het niet. Geef me een paar minuten, ik kom erop terug!

***L**: Schrijf je in stilte of heb je muziek aan tijdens het schrijven? Zo ja, wat voor soort muziek?*

D: Dat hangt af van de scène, het personage en wat er precies gebeurt in het boek. Er zijn scènes in zowel Ragdoll als Marionet die ik geschreven heb op een specifiek nummer. Ik zet het dan op repeat. Dat was gewoon een nummer dat perfect paste. Omdat ik het zie als een film en dat was de perfecte soundtrack geweest. Zo zie ik het. Toen ik het einde van Marionet schreef, luisterde ik naar hetzelfde liedje, 12 uur achter elkaar. Nu haat ik het.

***L:** OK, nu willen we natuurlijk weten welk liedje dat was!*

D: Het was Young van de Chainsmokers. Ik weet niet waarom. De tekst had echt niets te maken met het boek. Het was gewoon een leuk, gezellig liedje en geen finale lied, maar er was iets aan dat gewoon perfect werkte met de scène die ik schreef. Maar 12 uur achter elkaar is gewoon veel te lang!

***M:** Waar schrijf je? Aan de keukentafel of op zolder?*

D: Mijn favoriete schrijfplek is mijn strandhut. Ik woon vlakbij de zee in Engeland. Op de zeldzame dagen dat het zonnig is, is het een fijne plek om te schrijven. Maar ik werk het liefste 's nachts, dus ik zit vaak in de woonkamer met mijn laptop.

***L:** Eerst hadden we Ragdoll, nu hebben we Marionet en beiden gaan over poppen. Is het derde boek ook gebaseerd op een pop?*

D: Nee, er was nu een link. Het is meer een boodschap hoe het gebruikt is in het boek, dan dat het een copycat is. Boek drie gaat waarschijnlijk met die boodschap breken. We worstelen met de titel, Joost mag weten hoe dat boek gaat heten.

***L:** Wat doe je in je vrije tijd om te ontspannen? Ik kan mij voorstellen dat een boek*

(Vervolg op pagina 3)

(Vervolg van pagina 2)

schrijven soms best stressvol is, omdat je deadlines hebt?

D: Het is een eenzaam beroep, een boek schrijven. Je moet alleen zijn om het te doen.

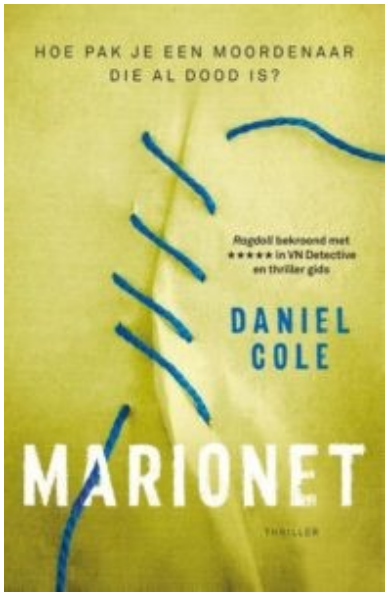

L/M: *Je hebt geen collega's om dingen aan te vragen of om te haten.*

D: Je moet een beetje gek zijn denk ik, op sommige dagen. Ik houd van surfen, maar ik ben er niet goed in. Ik houd van de zee, het kalmeert me. Ik houd van de zomer, de winters vind ik depressief makend. Ik vind het vreselijk om opgesloten te zitten als ik moet schrijven. Daarom ga ik ook graag naar de strandhut. Ik geniet van elk momentje om daarheen te gaan. Vorig jaar zat ik er in November nog. Ik had een dikke jas aan maar ik probeer echt elke zonnestraal te benutten.

L: *Schrijf je op dit moment fulltime of schrijf je nog steeds voor tv-series?*

D: Ik wilde dat dat kon, en het is iets dat ik ga bekijken na boek 3. Op dit moment heb ik een deadline voor boek 3. Ik schrijf langzamer in vergelijking met andere auteurs. Ik wil het boek zo goed maken als ik kan. De rest van dit jaar besteed ik aan het schrijven, het bewerken en het perfectioneren van boek 3.

L: *Hoeveel uur per dag besteed je aan schrijven?*

D: Dat is verschillend per dag. Dat kan alles zijn tussen niets en 20 uur. Het ligt eraan hoe het gaat.

M: *Even afstand nemen van de personages?*

D: Ja, iedereen schrijft anders. As ik het forceer, moet ik het meestal herschrijven. Dan is het gewoon niet goed. Je kunt precies zien als ik het naar mijn zin heb met schrijven. Dan is er een gek grapje of iets anders dat je doet glimlachen. Ik denk echt dat je het aan mijn schrijven kan merken als ik iets forceer.

L: Ben je niet bang dat je dingen steeds herhaalt, als je steeds dezelfde personages gebruikt?

D: Ik wil echt trots zijn op de boeken die ik schrijf. Ik wil het niet verpesten, niet steeds slechter schrijven. Het voordeel is dat ik meerdere hoofdpersonen heb. Je hebt Baxter, Wolf en Edmunds. Dus is er 3x zoveel te ontdekken dan wanneer je je beperkt tot één hoofdpersoon, waarbij het gevaar is dat je jezelf herhaalt. Baxter fascineert me en het is interessant om te zien hoe zij veranderd is na Ragdoll. Hoe kwetsbaar ze nu is. Ze is veranderd en dat geeft ook meer mogelijkheden om te ontdekken.

L: *Zijn er boeken die je zelf leest die je graag verfilmd ziet worden?*

D: Ja, heel veel. Ik dacht hier laatst nog aan. Er is een boek dat "Yes man" heet, geschreven door Danny Wallace. De opzet is eigenlijk best beroemd, hij moet ja zeggen op alles, absoluut elke vraag die hij krijgt.

L/M: *Oh, die film met Jim Carrey?*

D: Dat is het dus, ze hebben er een film van gemaakt. En het was verschrikkelijk, het leek in niets op het boek. Het zou een leuke Britse Hugh Grant-achtige film moeten zijn. Maar in plaats ervan is het een Amerikaanse komedie. Dus als ik mijn zin zou krijgen, zou ik die maken!

L: *Dus het boek is altijd beter dan de film?*

D: Nou, in dat geval dus wel. Het is moeilijk om een boek te verslaan dat je echt goed vindt. Het is onvermijdelijk dat er dingen weggelaten worden als er een film van gemaakt wordt. Ik denk dat het interessant is om te zien hoe ze dat gaan doen met de Ragdoll-boeken. Zoveel van de belangrijke dingen zijn inwendig. Het is wat ze denken, of het zijn de blikken tussen de personages en dat soort dingen. Maar soms verrast de film je.

L: *Ok, terug naar een eerdere vraag, kun je jezelf al beschrijven?*

D: Oh, die was ik vergeten! Gelukkig komt er nog een vraag.

M: *Als Ragdoll verfilmd wordt, wie worden dan de sterren van de film?*

D: Dus je hebt Domhnall Gleeson (Britse acteur), hij is Edmunds. Baxter is moeilijker, omdat ze begon als mijn zus. Ze is een echt persoon geworden in mijn hoofd, maar geen echt persoon. Maar ik heb zelf wel een duidelijk beeld in mijn hoofd. Ik vind Mark Ruffalo leuk voor Wolf. Hij is de Hulk in de Avenger films. Hij zou wat groter moeten zijn en zichzelf wat moeten laten gaan. En Brits zijn. Hij is erg knap, maar ziet er altijd een beetje moe en gehavend uit. Hij is erg grappig maar kan omslaan als een blad aan een boom. Dat is Wolf.

We willen Daniel Cole heel erg bedanken voor dit interview. Dat je wilde praten met deze twee nerveuze meiden. Het was ons eerste interview en gelijk in het Engels. Nogmaals bedankt voor je tijd!

Manon en Leontine

AUTEUR VAN DE MAAND: MAART

Maart staat bij Thrillers & More in het teken van **Corine Hartman**. 22 februari verscheen *Het kwaad in ons*, het laatste deel van de Ijsseltrilogie, waarvan eerder *Een vlaag van waanzin* en *Sluipend gif* zijn verschenen. Het kwaad in ons zal zaterdag 3 maart aan het grote publiek worden gepresenteerd in boekhandel Boek en Buro in Zutphen.

Corine Hartman (1964) schrijft al meer dan tien jaar thrillers en werd diverse malen genomineerd voor De Gouden Strop en won meerdere malen de Crimezone Award. Ze beheerst een zeer breed schrijfpalet: met Tomas Ross, onder de naam Ross & Hartman, schrijft zij actiethrillers zoals *Doodskopvlinder* en *Zwarte weduwe*. Ook haar keiharde Jessica Haider-serie is zeer populair. Voor Storytel, de streamingdienst voor luisterboeken en e-books, schreef Corine Hartman *Solomon*: een spannende audioserie, voorgelezen door Birgit Schuurman.

Het werk van Corine zal de komende maand bij ons aan bod komen. Hou de site en de Facebookgroep in de gaten voor meer nieuws, een winactie en een interview.

Het kwaad in ons is het sluitende deel in deze zogenaamde IJsseltrilogie (eerder verschenen *Een vlaag van waanzin* en *Sluipend gif*): deze drie boeken zijn gebaseerd op waargebeurde familiedrama's en gesitueerd in dorpjes aan de IJssel. Op een treffende en realistische manier verwoordt ze wat er vooraf gaat aan een familiedrama – hoe de dader tot zijn of haar daad komt.

Het kwaad in ons is geïnspireerd op de Nederlandse Bonnie en Clyde, die in 2014

Foto: Alex Vreeman

in Twente meerdere slachtoffers maakten. De mannelijke helft van het duo werd als Braziliaans kind door een Nederlands echtpaar geadopteerd. Hartman, zelf adoptiekind, raakt met haar boek aan de wetenschap dat adoptiekinderen vaker in de criminaliteit belanden dan kinderen die bij hun biologische ouders opgroeien.

Over *Een vlaag van waanzin* en *Sluipend gif*: 'Hartman laat fraai zien dat het in een beroerd functionerend gezin zelden om eenduidige waarheden gaat.' **** *–VN Detective & Thrillergids*

'Een thriller die je meteen in z'n greep heeft.' ***** *–Het Nieuwsblad*

'Geraffineerd, verassend, spannend.' *–Trouw*

Simone Steenbeecks grootste wens was moeder worden. Een gezin om voor te zorgen. Helaas bleef een zwangerschap uit en koos ze samen met haar man Richard voor een andere weg. Ze werden de trotse adoptieouders van de Braziliaanse Daniel en Nina. Maar dat niet alleen: Simone raakte alsnog zwanger en dochter Veerle completeerde het gezin. Nu, bijna twintig jaar later, woont het gezin Steenbeeck in het idyllische Hattem aan de IJssel. Simone heeft een patisserie in het dorp, Richard is leraar in het vlakbij gelegen Zwolle en de kinderen… daar stokt het perfecte plaatje. Voor Daniel verloopt de puberteit wel heel moeizaam. Langzaam slaan er gaten in het warme, veilige nest dat Simone haar gezin wil bieden. Ongemerkt schuiven ze naar de rand van de afgrond, tot broer en zus zich volledig in het nauw gedreven voelen en een besluit nemen met dodelijke gevolgen.

omslagontwerp bij Barbara

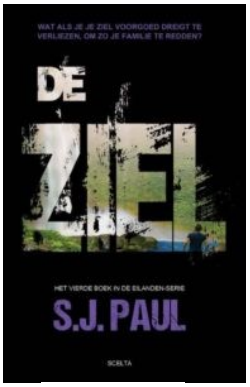

DE ZIEL

DE ORDE VAN DE POORTWACHTERS

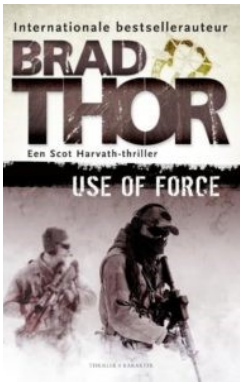

USE OF FORCE

DE ZEVEN ZUSSEN

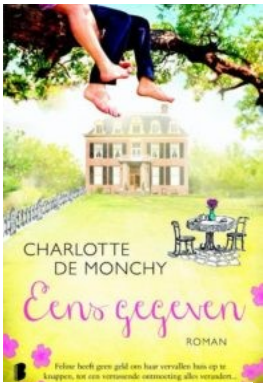

EENS GEGEVEN

HET ONGELUK PROJECT - JULIE BUXBAUM

Auteur:
Julie Buxbaum
Uitgever:
De Fontein jeugd
Verschijningsdatum:
Januari 2018.
Blz.: 336
Genre:
Young Adult roman.

Over de auteur
Julie Buxbaum (1977) is de New York Times bestsellerauteur van de YA-roman Vertel me drie dingen. In 2018 volgde Het ongeluk project.

Samenvatting
David houdt van feiten, getallen en zijn notitieboekje. Zit al 622 dagen alleen tijdens de schoolpauze.
Kit gaat voor het eerst weer naar school nadat haar vader is verongelukt.
Sinds haar vaders dood, weet Kit niet meer hoe ze met haar vriendinnen moet praten. In de pauze gaat ze daarom naast David zitten in de hoop met rust gelaten te worden. Maar Davids vreemde directheid blijkt juist een verademing. Zo ontstaat een wonderlijke vriendschap.
Als Kit en David samen 'Het ongeluk project' opstarten om meer te weten te komen over het auto-ongeluk van Kits vader, hebben ze geen idee wat dit teweeg brengt. Kan hun vriendschap de waarheid overleven?

Mijn mening
Het ongeluk project is een Young Adult roman die deze omschrijving meer dan toekomt.
Tijdens het lezen van dit aangename verhaal wordt er op een boeiende wijze een positieve move aan het leven met een autisme stoornis gegeven. David weet van zichzelf dat hij anders denkt. Hij vindt geen aansluiting bij leeftijdgenoten wat hem enorm eenzaam maakt. Kit moet na het verlies van haar vader de draad van het leven weer oppakken.
Ze besluit op school in de pauze bij David aan tafel te gaan zitten, dit is het begin van een ware verandering in het leven van beide pubers.

Lees op de site de volledige mening van Bianca.

GELOOFWAARDIGHEID IN BOEKEN: MARISKA OVERMAN

Wij vroegen onze auteur van de maand februari **Mariska Overman** of zij een column voor de website wilde schrijven. Nou, dit wilde ze best proberen. Hieronder lees je waar Mariska tijdens het schrijven wat mee worstelt. Want in hoeverre moet een thriller (of boek) geloofwaardig zijn wanneer het in het fictiegenre valt?

Vroeger keek ik regelmatig naar de serie Murder she wrote. De hoofdpersoon, Jessica Fletcher, kreeg in elke aflevering een bijzondere zaak voor de kiezen. Geheel toevallig, maakte niet uit waar ze was en wat ze deed. Ik keek de serie omdat het iets gezelligs had, zo'n oudere dame die slimmer was dan de politie en keer op keer de boel wist op te lossen. Maar geloofwaardig? Mwah, niet echt.

De serie CSI is ook zo'n voorbeeld. Hoewel er allerlei technieken in voorkomen die wel degelijk echt bestaan, wordt er regelmatig een loopje genomen met de realiteit. In het echt zal de forensisch rechercheur niet degene zijn die met een pistool achter de dader aan rent bijvoorbeeld. Is dat erg? Ik heb er niet zoveel last van, het kijkt wel lekker weg. Ik kan nog wel even doorgaan wat dat betreft. En wat geldt voor films en series, geldt ook voor thrillers in boekvorm. Sinds ik zelf schrijf, merk ik dat geloofwaardigheid een belangrijk ding is in recensies. Ik lees veel recensies, van andere thrillers dan mijn eigen, om te zien wat lezers wel en niet goed vinden aan een verhaal. En die geloofwaardigheid duikt vaak op.

> *"Ik vermoed dat in de realiteit een en ander niet zo zou kunnen gaan als in het boek. Is dat erg?"*

An sich snap ik dat wel. Als lezer wil je niet het gevoel krijgen dat er een loopje met je intelligentie genomen wordt. Anderzijds merk ik dat ik het een lastig gegeven vind. Want in hoeverre mag je als schrijver de realiteit verbuigen zonder dat het kritiek oplevert? In recensies zie ik dat de meningen enorm uiteenlopen. Waar de een iets niet goed vindt vanwege ongeloofwaardigheden, leest de ander daaraan voorbij en vindt het verhaal geweldig.

Als voorbeeld denk ik even aan de thriller die nu een hit is: Het meisje in het ijs van Robert Bryndza. Hoe geloofwaardig is hoofdpersoon Erika in haar handelen? Ik vermoed dat in de realiteit een en ander niet zo zou kunnen gaan als in het boek. Is dat erg? Volgens mij niet, en aan de lezersrecensies te merken voor anderen evenmin. Toch zie ik soms ook boeken voorbijkomen die juist op dat soort ongeloofwaardigheden slechte recensies krijgen.

En daar raak ik het als schrijver dan kwijt. Want wanneer is het dan een probleem? Ik snap best dat er soms dingen zijn die echt belachelijk ongeloofwaardig zijn, maar bevatten de meeste thrillers niet altijd een beetje ongeloofwaardigheid? Is dat niet hetgeen ons zo vermaakt? Uit je eigen geloofwaardige werkelijkheid getrokken worden, een wereld in waar misschien niet alles honderd procent realistisch is, maar die vermakelijk en onderhoudend is? Zoals Jessica Fletcher ons vermaakte met haar volkomen ongeloofwaardige betrokkenheid bij zo ongeveer elke misdaad in Amerika?

Mariska

OVER FANTASY, SCHRIJVEN EN MUZIEK: MIRANDA PETERS

Thrillers and More deed mee aan de blogtour rond Hart van Glas van Miranda Peters. Danielle las het boek en kijkt uit naar het volgende deel in deze trilogie! Hart van Glas is niet het enige debuut van Miranda, ook dit interview is haar eerste!

Wie is Miranda Peters? Kun je je kort (of lang, mag ook, vinden we leuk ;-)) voorstellen? Ik ben 36 jaar, getrouwd, heb twee dochters van zeven en bijna tien, en woon in Coevorden, een stadje in Zuidoost-Drenthe. Ik heb de Hogeschool voor Toerisme gedaan in Breda, waarna ik een tijdje op het hoofdkantoor van OAD-reizen heb gewerkt. Mijn man begon in 2004 een Bruna, en na de geboorte van onze oudste dochter ben ik in de winkel gaan meehelpen. Dat doe ik nu nog steeds met veel plezier! Als ik niet schrijf, doe ik aan crossfit en volleybal, lees ik of kijk ik series op Netflix. En o ja, ik ga ook nog graag met vriendinnen uit eten, met mijn man naar de film en met mijn kinderen leuke dingen doen. Dus je begrijpt: van mijn huishouden komt weinig terecht, haha.

Hoe ben je op het idee gekomen voor Hart van Glas? Tijdens een weekendje Groningen, ongeveer vijf jaar geleden, liep ik over de Grote Markt en keek ik omhoog naar de verlichte Martinitoren. Toen dacht ik: wat moet het geweldig zijn om als een soort van Spiderman naar boven te klauteren en samen met je geliefde van bovenaf op de verlichte stad neer te kijken! Op het moment dat ik dat dacht was het drie uur 's nachts en hadden we een stevige stapavond achter de rug, maar het is altijd in mijn hoofd blijven rondhangen.

Was het altijd de bedoeling om een trilogie te schrijven of bleek je verhaal gewoonweg teveel voor 1 boek? Nee, dat kwam later pas. In eerste instantie had ik alleen de droom en de toren. Later bedacht ik pas een staartje aan het plot, waardoor uiteindelijk deel 2 en 3 zijn ontstaan.

Zijn Hester en Siem volledig geboren uit jouw fantasie of zou men jou (of een bekende) in hen kunnen herkennen? Ik heb zelf een zusje dat destijds nogal puberde (en ik was nogal braaf), dus in die zin zou je ons daarin wel kunnen herkennen. Mijn moeder zegt in ieder geval van wel haha. En Hester is lang, net als ik. Maar verder is het allemaal fantasie, gecombineerd met kleine dingetjes die ik ergens tegen ben gekomen. Zoals hoe het huis van Siems ouders is ingericht, dat is gebaseerd op het huis van een van mijn collega's.

> *"Ik schrijf het liefst met een koptelefoon op, zodat ik helemaal op mijn eigen planeet zit."*

Hoe lang schrijf je al? Is het iets wat je altijd al hebt willen doen? Het is iets wat ik altijd deed, maar ik heb nooit gedacht dat ik er mijn beroep van zou kunnen maken. Naar mijn idee was schrijven iets wat vage mensen deden op stoffige zolderkamertjes. Ik schreef verhalen (ook fantasy) op de lagere school, de langste van de klas. Het is altijd mijn beste vak geweest en ook later, tijdens stages en werk, vond ik stukjes schrijven altijd het leukst om te doen. Pas toen ik met de boeken van Twilight in aanraking kwam, dacht ik: dát wil ik doen. Dat is nu vijf jaar geleden en zo is het begonnen. Ik denk dat ik het eerste woord van Hart van Glas vier jaar geleden heb getypt.

Heb je bewust voor young adult gekozen? Zo ja, waarom? Onbewust las ik altijd al veel in dat genre. Schrijvers als Thea Beckman, Evert Hartman en Jan Terlouw gebruikten vaak tieners als hoofdpersonages. Ik weet nog dat ik helemaal fan was van Thea Beckmans serie 'Kinderen van Moeder Aarde'. Toen al fantasy én een beetje romance. Maar sinds Twilight kreeg het een naam, en dat was mijn eerste echte aanraking met het genre. Sindsdien ben ik verkocht aan YA, en dan vooral romantiek gecombineerd met fantasy en/of bovennatuurlijke elementen.

Zou je ooit wel eens een ander genre willen schrijven? Een boek voor volwassenen? Ooit zou ik graag een feelgood of een chicklit willen schrijven, of een New Adult. Ik ben fan van de boeken van Cora Carmack en Colleen Hoover, en ook de boeken van Lis Lucassen vind ik goed. Mijn man houdt totaal niet van dingen die niet kunnen in boeken en films, dus hij vraagt steeds wanneer ik iets ga schrijven dat geen fantasy is haha. Maar ik zou geen thriller kunnen schrijven, omdat ik die zelf niet graag lees. Ik denk dat je het beste kunt schrijven wat je graag leest, omdat je daar feeling mee hebt.

Waar haal jij je inspiratie vandaan? Overal. Op de sportschool, op het schoolplein, maar ook uit andere boeken. En een heleboel tv-series: The Vampire Diaries, The Originals, Teen Wolf, Bitten, Arrow… dat zijn zo ongeveer de series die ik continu kijk en steeds opnieuw kijk. Ik vind vooral de emotionele en humoristische scènes geweldig om te zien (I love Stiles, Damon, Felicity en Klaus). Ik leer ervan: hoe ze op elkaar reageren, hoe bepaalde dingen gezegd worden… Fantastisch.

Hoe schrijf je? In alle rust en stilte? Of maakt het niet uit waar je zit? Draai je bepaalde muziek tijdens het schrijven misschien? Ik schrijf het liefst met een koptelefoon op, zodat ik helemaal op mijn eigen planeet zit. Ik luister vooral muziek die aansluit bij de scène (zielig, heftig, spannend, romantisch…). Veel nummers die ik ken uit de Vampire Diaries, maar ook Coldplay (Fix you!), Ed Sheeran, The Lumineers, Kodaline en John Mayer. Daarnaast ben ik gek op de muziek van Jake Etheridge, die ik afgelopen augustus in het echt heb ontmoet (jeej!). Alleen zijn

(Vervolg op pagina 7)

(Vervolg van pagina 6)

stem en zijn gitaar zijn al voldoende achtergrond voor een aantal mooie Hester & Siem momenten. En o ja, Human van Christina Perri heb ik grijsgedraaid tijdens emotionele scènes.

Heb je een verhaal al helemaal bedacht in je hoofd en schrijf je het dan pas op? Of laat je je leiden door je personages? Deels heb ik een plot opgeschreven, nota bene in een indoor kinderspeeltuin. Oldfashioned, met pen en papier. Maar sommige dingen heb ik tijdens het schrijven veranderd, want op een bepaald moment wás ik Hester en liet ik me volledig door haar leiden.

Hart van Glas is nu overal verkrijgbaar; hoe vind je dat? Spannend nu dat iedereen het kan lezen? De eerste recensies zijn ook inmiddels verschenen… lees je die met samengeknepen billen of valt dat wel mee? Pfff. Dat is hartstikke spannend. Ik heb het zo lang voor mezelf gehouden, en nu gaat ineens iedereen er een mening over hebben. Maar het is heel leuk hoor, want uiteindelijk wil ik graag dat iedereen Siem en Hester leert kennen natuurlijk! En de recensies zijn vooral heel leuk. Er zitten ook puntjes van kritiek in, maar ik ben van mening dat ik daar als auteur alleen maar beter van kan worden. Ik pas het zeker toe op mijn toekomstige schrijfsels.

Hoe was de boekpresentatie? Heel spannend, maar heel tof. De hele dag kreeg ik nauwelijks een hap door mijn keel, en ik sliep al een week ontzettend slecht. Uiteindelijk waren die zenuwen nergens voor nodig, want het ging allemaal supergoed en de mensen die er waren reageerden heel leuk en lief. Vrienden en familie namen bloemen en cadeautjes mee… zo lief! Ik zou het zo nog een keer willen doen! Gelukkig komen er nog twee delen haha.

Lees je zelf graag? Wie/wat lees je het liefst? Ik lees heel graag, maar ik heb er niet altijd meer tijd voor, helaas. Of ik kan mijn gedachten er niet bij houden. Op dit moment lees ik graag boeken van Sarah J. Maas, Cora Carmack, Colleen Hoover, Ilona Andrews (Op de Grens-serie: geweldig!), en er staan ook nog zoveel boeken van NL-auteurs in mijn kast te wachten om gelezen te worden!

Wat kunnen we in de toekomst nog van je verwachten (naast de rest van de trilogie natuurlijk!)? Hart van Vuur en Hart van Smaragd zijn al geschreven, maar ze moeten nog door de redactie. Daarnaast heb ik ook nog een kort verhaal geschreven, én ik ben alvast begonnen met een nieuw project: De Ademdief. Het gaat over een meisje dat de gave heeft om andermans adem te stelen. Vanwege deze magie worden deze Ademdieven opgejaagd door Jagers, die al millennia lang proberen hen uit te roeien om hun vloek te verbreken. Het is een verhaal over een onmogelijke romance, met de nodige fantasy-elementen. Ik weet nog niet uit hoeveel delen het gaat bestaan, maar ik houd jullie op de hoogte!

AKTE VAN BEROUW - CHRIS HOUTMAN

Auteur:
Chris Houtman
Uitgever:
Karakter uitgevers BV
Publicatiedatum:
28 november 2017
320 pagina's

Martin Hochtstettler, commandant van de Zwitserse Garde, staat voor de grootste uitdaging van zijn leven als hij een aanslag op de paus moet zien te voorkomen. Het roept traumatische herinneringen bij hem op. Herinneringen aan de nacht van 28 september 1978, de nacht dat Paus Johannes Paulus I tijdens zijn wacht overleed onder mysterieuze omstandigheden. En nu lijkt de geschiedenis zich te herhalen. Hochstettler moet alles op alles zetten om de veiligheid van de paus te waarborgen. Maar hij heeft te maken met een eigenzinnige en tegendraadse Franciscus die ook nog eens op ramkoers lijkt te liggen met de oude garde in het Vaticaan. De paus heeft aangekondigd het onderzoeksverslag over de bank van het Vaticaan openbaar te maken. De laatste paus die voornemens was een dergelijk onderzoek openbaar te maken was binnen 33 dagen dood...

Voorafgaande aan het verhaal is het handig als men enige achtergrondkennis heeft van al datgene wat zich de laatste jaren heeft afgespeeld in het Vaticaan. De geschiedenis van de Rooms-katholieke kerk heeft de afgelopen jaren wel de nodige schade opgelopen en **Chris Houtman** weet dit op een subtiele manier neer te zetten. Niet dat je denkt dat je helemaal volgegooid wordt met allerlei katholieke toestanden, want dan zou je dit boek tekort doen.

Het verhaal zit goed in elkaar en verveelt totaal niet. De luchtige gesprekken en denkwijze van Paus Franciscus zorgt ervoor dat het boek heerlijk weg leest. Martin Hochstetter is een door de wol gedreven commandant die de kneepjes van zijn vak, het beveiligen van de paus, verstaat. Samen gaan ze dan ook alle strijd aan om de bedreigingen, die aan de Paus gericht zijn, te onderscheppen.

Er loopt tegelijkertijd het verhaal over pastoor Jaap, wiens vader onlangs is komen te overlijden. Op zijn sterfbed vertelt hij zijn zoon waarom hij de kerk na jarenlang te zijn misbruikt, de rug toe heeft gekeerd.

Bekijk de volledige recensie op onze site

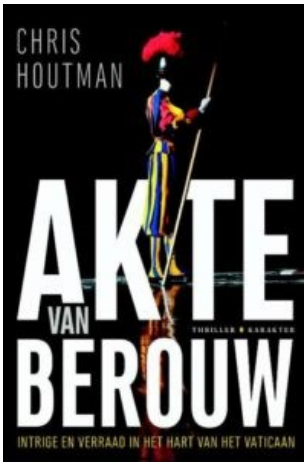

MARIETTE LINDSTEIN IS DOL OP KROKETTEN

Dat blijkt aan het begin van onze high-tea met thrillerauteur **Mariette Lindstein** (1958).Haar trilogie over een sekte (deels gebaseerd op haar eigen ervaringen met Scientology) is wereldwijd een grote hit en het verschijnen van haar tweede boek in deze trilogie, De Sekte Herrijst, is de aanleiding voor haar bezoek aan Nederland en voor de uitnodiging voor deze high-tea. Een uitnodiging die wij natuurlijk maar al te graag aannamen!

Kroketten blijken de reden dat Mariette een met lekkernijen uitgestalde tafel in het souterrain van **uitgeverij A.W. Bruna** grotendeels aan ons bloggers overlaat. Ze heeft een grote lunch gegeten in haar hotel, bestaande uit deze gefrituurde lekkernijen die in Zweden niet te krijgen zijn, en zit nog behoorlijk vol.
“Gaan jullie lekker eten, dan zal ik wel praten,” stelt Mariette voor.

Behalve haar favoriete Nederlandse gerecht vertelt Mariette ons ook dat ze niet al te lang geleden gebeten werd door een teek en besmet raakte met de Borreliabacterie. De ene helft van haar gezicht was op een ochtend totaal verlamd en hoewel ze inmiddels grotendeels hersteld is, heeft ze zelfs nu nog last van stijve kaken.

Na een korte introductie van **Susan Sandérus** van Bruna en een korte voorstelronde rondom de tafel, stelt Mariette voor iets te vertellen over haar eigen leven.

Mariette groeide op in Halmstad. Als rebelse jonge meid die ontevreden was met haar leven en de stad waar ze woonde, was ze op zoek naar iets beters, een plek waar ze thuishoorde. Die vond ze bij Scientology.
“Mensen hebben vaak het idee dat het vanaf het begin duidelijk is waar je in terecht komt, maar dat is absoluut niet zo,” vertelt ze. “Dat hele gedoe met L. Ron Hubbard was er in het begin niet eens.” Het was niet een en al hersenspoeling en intimidatie, alles was juist ‘normaal’.

Via cursussen raakte Mariette langzaam maar zeker steeds meer betrokken bij Scientology. Ze maakte al vrij vroeg promotie en verruilde ze de Scientology-kerk in Malmö voor het Scientology-hoofdkwartier in San Jacinto, Californië, ook wel bekend als ‘Gold Base’. Een enorm complex in de woestijn dat minstens twee uur rijden buiten de stad ligt. In eerste instantie lijkt alles daar ideaal, als een paradijs. Alles is prachtig, brandschoon en nieuw. Iedereen is enthousiast over en geïnteresseerd in haar. Mariette zit in de top van Scientology en wordt de rechterhand van leider David Miscavige, van wie ze ontzettend veel leert.

In de jaren die volgen gaat het beperken van vrijheden en de hersenspoeling heel geleidelijk aan, zodat je het niet doorhebt en erin meegaat. En terwijl de beroemde leden van de kerk alleen luxe kennen, worden de ‘gewone’ leden die op het terrein wonen in kleine woningen achter hekken gestopt en streng bewaakt. Hun paspoorten moeten ze inleveren, hun kinderen worden op een andere plek ondergebracht. Ontsnappen wordt vrijwel onmogelijk maakt. Behalve dat ze slecht te eten krijgen en het beetje geld dat ze verdienen niet of nauwelijks te zien krijgen, worden de leden regelmatig tegen elkaar opgezet en uitgespeeld. Met die wetenschap krijgt Mariette er zelfs nu nog de rillingen van als ze bedenkt hoe fanatiek ze op een gegeven moment was.

Toch komen de barsten in haar ideaalbeeld van Scientology en David Miscavige heeft daar een groot aandeel in. In de loop der jaren krijgt hij steeds meer narcistische trekjes en wordt hij vreselijk paranoïde. De grootheidswaan die bezit van Miscavige neemt, wijt Mariette vooral

aan zijn overwinning op de IRS, de Amerikaanse belastingdienst, die tot 1993 had geweigerd Scientology als een non-profitorganisatie te zien.
Voor haar kwam het doorslaggevende moment toen ze David zonder enige aanleiding een ander lid zag slaan. Op dat moment werd alles wat haar wijsgemaakt was, in één klap weggevaagd en besefte ze dat ze moest ontsnappen.

Na 27 jaar bij de Scientologykerk, waar ze trouwde en een zoon kreeg, was het een kwestie van een paar maanden voordat Mariette kon ontsnappen. Door te doen alsof ze gek aan het worden was, slaagde Mariette erin apart te worden gezet in een gebouw waar geen hekken omheen stonden. Zo kon ze op een dag, met het beetje geld dat ze had opgespaard en in de binnenkant van haar beha had genaaid, het terrein af lopen en de eerste de beste bus nemen.
“Het gebouw werd wel bewaakt. Als iemand uit het raam had gekeken en me gezien had, dan was diegene me zeker achterna gekomen. Het is een wonder dat het me gelukt is.”

De bus die ze nam ging naar South Central, het gevaarlijkste gedeelte van Los Angeles. Waar je, in Mariettes woorden, als blanke echt niet wilt zijn. De buschauffeur redde haar leven door haar veilig onder te brengen in een hotel dat niet op zijn route lag. Vervolgens mocht ze bij een 7-Eleven om de hoek van haar hotel een telefoon lenen om haar schoonmoeder te bellen.
Bij Scientology had Mariette alleen maar

(Vervolg op pagina 9)

(Vervolg van pagina 8)

te horen gekregen dat donkere mensen het slechtste van het slechtste waren. De buschauffeur en de man wiens telefoon ze mocht lenen waren allebei zwart. Ze besefte dat alles wat haar was verteld, onzin was geweest.
Hoe haar reddende engelen heten, weet Mariette nog steeds niet. Ze heeft hen ook nooit weer teruggezien.

Hoewel ze altijd heeft willen schrijven en vroeger korte (enge) verhalen schreef die in tijdschriften gepubliceerd werden, had Mariette niet het plan om te gaan schrijven over haar ervaringen bij Scientology. Pas toen ze geïnterviewd werd door Pulitzer Prize-winnaar Lawrence Wright, ontstond het idee voor een thriller. Eigenlijk wilde ze liever niet terugdenken aan de verschrikkingen die ze had meegemaakt, maar Wright zei tegen haar: "Het kan me eerlijk gezegd niet schelen hoe jij je erbij voelt. Je hebt dit alles meegemaakt, nu is het jouw plicht om anderen erover te vertellen en hen te waarschuwen."

Toen De Sekte eenmaal op papier stond, deed Mariette haar best om het boek bij literatuurexpert en Zweedse 'queen of crime' Lotta Olsson te krijgen. Zodra Olsson het boek gelezen had, nam ze contact op met Mariette en vroeg haar of ze het boek mocht recenseren, en zo ging het balletje rollen.

Op de vraag of de sekteleider uit haar boek, Frank Oswald, gebaseerd is op David Miscavige en of hoofdpersoon Sofia op haar lijkt, geeft ze verrassende antwoorden.
"Ik wilde niet dat mensen het idee zouden krijgen dat alleen rebelse of labiele personen ten prooi konden vallen aan Scientology. Sofia is juist heel gewoontjes, iemand zoals iedereen. Om aan te geven dat dit echt iedereen kan overkomen." Oswald is zeker geïnspireerd op haar eigen ervaringen in de Scientologykerk, maar geen tweeling van Oswald. "Ik ging zo op in het schrijven van zijn personage dat ik op een gegeven moment over hem begon te dromen. Dan zei Oswald tegen me: Je moet het boek herschrijven, zoals het nu is, zet je me veel teveel in een kwaad daglicht."

Mariette is ook al bezig met haar volgende project. Vit Krypta (Witte Crypte) komt dit jaar uit en is het eerste boek in een nieuwe serie die ook gaat over onzichtbare sektes in de samenleving, machteloosheid en manipulatie.

Over de beroemdheden die Mariette leerde kennen op het hoofdkwartier, wil ze ook wel wat vertellen. Haar favoriet is John Travolta, een heel vriendelijke, kwetsbare man. De eerste keer dat ze hem ontmoette, ging hij per ongeluk op haar tenen staan. Dat vond hij vreselijk en hij verontschuldigde zich herhaaldelijk. Hoewel ze fijne herinneringen aan hen heeft, is ze duidelijk ook boos op de bekende Scientology-leden. Ze vindt dat, zeker nu je op internet alles kunt vinden, het hun plicht is om de oogkleppen af te doen en zich te verdiepen in hoe het er bij Scientology echt aan toe gaat; hoe de anderen op Gold Base behandeld worden.

Natuurlijk hebben we het met haar ook over boeken. Zelf leest ze niet zo graag boeken van Zweedse schrijvers. Ze is erg fan van Sharon Bolton, Belinda Bauer en vooral Dennis Lehane. Ze heeft erg genoten van zijn laatste boek en hij heeft in haar ogen nog nooit een slecht boek geschreven.

Na afloop van de high-tea mogen we allemaal met Mariette op de foto en signeert ze voor ons. Haar echtgenoot Dan Koon, ook een voormalig Scientology-lid en auteur, komt dan net binnen en maakt ook nog een paar foto's van ons.

Met een fijne goodiebag en de wetenschap dat we een paar uur hebben doorgebracht met een heel bijzondere vrouw verlaten we even later het pand. Dank aan **A.W. Bruna**, aan **Susan**, **Marije** en **Mads** voor het regelen van deze geslaagde kennismaking slash high-tea! De grootste dank gaat natuurlijk uit naar **Mariette**, die zo vriendelijk en openhartig met ons heeft gesproken.

~Yfke Brandhout

foto Mariette Lindstein: www.awbruna.nl

OVER MUSE, SCHRIJVEN EN DE DOOD: MARISKA OVERMAN

We mochten **Mariska Overman** een aantal vragen stellen, altijd leuk. Hieronder lezen jullie het interview wat wij met haar hadden.

Waarom luister je zo graag naar Muse tijdens het schrijven? Ik houd van de energie die van die muziek afkomt. En als ik schrijf laat ik me daar graag door meenemen. Ergens denk ik dan dat iets van die energie meegaat in de woorden. Klinkt dat gek???

Hoe is jouw interesse in dood en rouw ontstaan, je hebt namelijk samen met je man een bedrijf wat communiceren over de dood bespreekbaar maakt. Je schrijft columns over rouw en dood en inmiddels is je tweede boek, waar de dood zeker een belangrijke rol speelt, verschenen? Die interesse had ik als meisje al, ik geloofde in geesten en spoken en dacht vaak dat er een andere wereld was. Dat veranderde later wel, maar de grote vraag: wat is dood, en wat gebeurt er met ons na de dood, heeft me nooit meer losgelaten. Een hele bepalende gebeurtenis in die fascinatie is de dood van mijn broertje geweest. Ik was 21 en hij 17 toen hij verongelukte. Pas veel later ben ik me gaan realiseren hoe cruciaal die gebeurtenis voor mijn leven geweest is. Daar komt mijn drive ook vandaan: mensen, je leeft niet eeuwig, wees je daar bewust van en geef er gevolg aan…

Hoe denk je zelf over de dood? Ik ben erg bang voor de dood. Of beter gezegd, voor niet meer leven. Ik heb daar ook best veel last van, helaas. Tegelijkertijd is dat een sterke drijfveer om voluit te leven. Ik ben er nog niet goed uit of zoveel bezig zijn met dit onderwerp nu helpend is of juist niet.

Hoe heb je de ingewikkelde Franse achternaam van Isabel bedacht? Ik heb ooit een korte cursus gevolg, iets met mediteren enzo, en een groepsgenote had als voornaam Dieudonné. Ik vond dat prachtig, en die naam kwam direct op toen ik een naam zocht voor mijn hoofdpersoon. Alleen heb ik er de achternaam van gemaakt.

Plan je alles van tevoren of laat je je leiden door je personages? Ik laat me hoofdzakelijk leiden door de personages. Ik begin met een vaag idee, en dan zie ik wel hoe het gaat. Tijdens het schrijfproces ga ik de loop van de tijd ook wel meer uitdenken, om toch een richting te krijgen. Vaak heb ik wel op een gegeven moment een plotidee waar ik iets mee wil. Maar ondanks dat verrassen de personages me regelmatig in hun acties.

In* Voltooid *maak je gebruik van een actueel maatschappelijk veel besproken onderwerp, euthanasie, hoe ben je op het idee gekomen dit onderwerp te verwerken in je thriller? Vanwege het werk met mijn man is euthanasie een onderwerp dat vaak voorbijkomt. We hebben ons in het verleden regelmatig geroerd in discussies erover. Wat ik vaak merkte is dat mensen makkelijk oordelen, of iets verwachten rondom euthanasie, zonder goed na te denken over consequenties. Het leek me een geweldig idee om daarom dit onderwerp tot thema in een thriller te maken, in de hoop dat het mensen aan het denken zet. Ik hoor gelukkig dat men vindt dat ik zonder zelf stelling te nemen het onderwerp verwerkt heb, en dat was ook de bedoeling. Het gaat me er niet om dat men weet wat ik erover denk, maar dat men er zélf over gaat denken. Het is een onderwerp met verregaande maatschappelijke consequenties, het gaat iedereen aan.

Voor veel auteurs is schrijven ontspanning. Is dit voor jou ook zo of spookt het onderwerp dood dan ook continu door je hoofd? Dood gaat meer door mijn hoofd dan me lief is. Maar schrijven haalt me er juist vandaan, ook al gaan er in thrillers mensen dood. Dat voelt toch anders dan bezig zijn met het onderwerp vanuit ons bureau. Sterker nog, er is weinig dat me zo weg haalt van het denken over de dood dan schrijven, ook al klinkt dat paradoxaal voor een thrillerschrijver…

Wat is voor jou de beste manier om te ontspannen? Schrijven, maar als ik dat niet doe: dansen. Bij concerten, op houseparty's of gewoon in de woonkamer. En lezen vind ik ook erg fijn. Alleen merk ik wel dat ik anders lees sinds ik zelf schrijf, en dat is wel jammer, het is minder onbevangen.

Heb je al een idee hoeveel boeken met Isabel er zullen verschijnen? Wist je dit al toen je begon met schrijven of vormt zich dit gaandeweg? Ik wist het niet vanaf het begin, pas aan het einde van Hoofdzaak dacht ik dat het leuk kon zijn om verder te gaan met Isabel. De uitgever zei het ook nadat ze het manuscript had gelezen: dit is nog niet klaar met Isabel. Ik ben nu met boek 3 rondom haar bezig, en ik ga door zolang het goed voelt, geen idee hoeveel delen het gaan zijn. Ik hoop veel… ;-)

Zou je ook een standalone kunnen/willen schrijven? Heel graag. Ik loop ook al een tijd met een geweldig idee voor een historisch mysterie. Het lukt me niet om aan twee verschillende boeken tegelijkertijd te schrijven heb ik gemerkt, dus die moet ooit tussen twee Isabelboeken door geschreven worden.

En een ander genre? Zo ja, wat zou je dan willen? Ik zou graag een roman schrijven, en een meer bovennatuurlijke thriller á la **Stephen King**.

Kun je veel ervaringen uit je werk gebruiken bij het schrijven van je boeken? Of moet je naar bepaalde dingen nog research doen? Hoe was dat bij Voltooid? Ik kan veel uit eigen kennis en ervaring putten gelukkig. Maar ik doe ook research. Voor de postmortale zorgaspecten heb ik een geweldige ex-collega die daar erg goed in is en die me adviseert. Over euthanasie en de wetgeving weet ik vrij veel, en mijn man is helemaal expert op dat gebied, dus hij heeft meegelezen en geadviseerd. Als het om politiewerk gaat is internet en een stapel studieboeken erg nuttig, naast af en toe een vraag aan een echte agent.

Foto: De Crime Compagnie

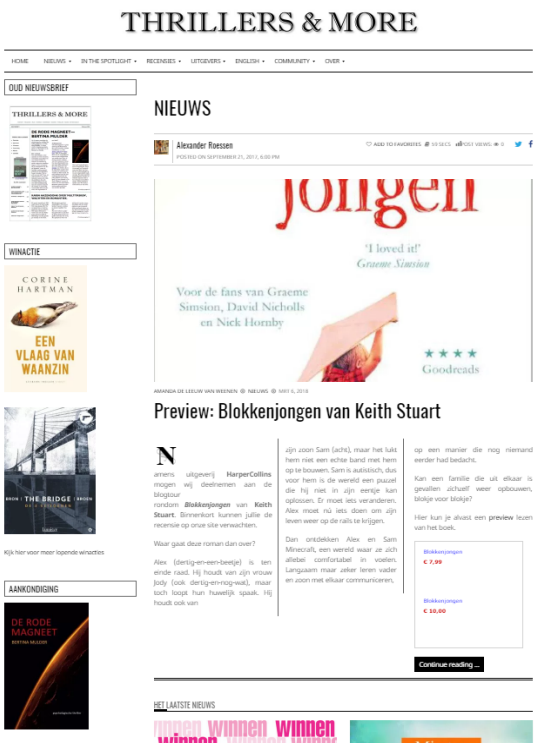

Bezoek ons op
thrillersandmore.com

Thrillers & More! Dé plek voor liefhebbers van thrillers, romans, fantasy en young- en new adult boeken en films.

Dagelijks brengen we je op de hoogte houden van het laatste nieuws uit boekenland. Lees bij ons recensies van nieuw uitgebrachte en oudere boeken en lees interviews met je favoriete schrijver.

We zijn ook online te vinden via www.thrillersandmore.com. Neem gerust een kijkje om te zien wie wij zijn en jouw favoriete onderwerp te ontdekken.

Voeg ons ook toe op Twitter (@ThrillersNMore) en Instagram https://www.instagram.com/thrillersandmore/ voor de laatste nieuwtjes.
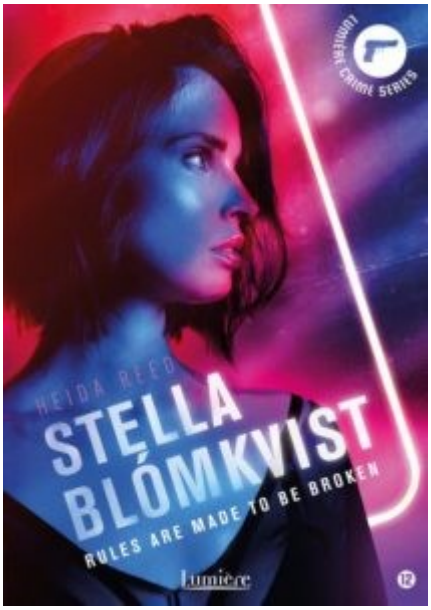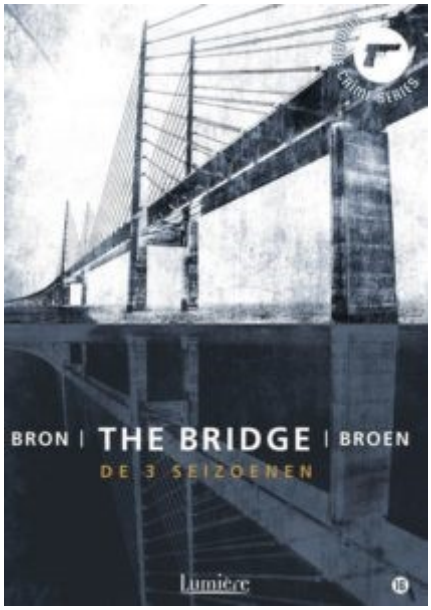
WINACTIES OM TE LEZEN OF TE KIJKEN